

synes nærmest liggende. Ved den nu foreslåede formulering af § 4, stk. 2, får den klar hjemmel i lovteksten.

Til nr. 2.

Ændringen er af redaktionel karakter.

Til nr. 3.

I § 60, 1. pkt., bestemmes, at det væsentligste af de udsagn, der afgives under afhøringen, skal optages i „en særskilt bog“. Denne bestemmelse har sammenhæng med de tidligere gældende regler i retsplejeloven om en særlig vidnebog, som blev ophævet ved lov nr. 130 af 28. april 1955. På linie med denne lovændring foreslås det nu, at de udsagn, der afgives under afhøringer i rigsretten, optages i retsbogen.

Efter § 60, 2. pkt., skal protokollatet af de nævnte udsagn, når afhøringen er endt, oplæses og vedtages. Denne bestemmelse, der ikke fandtes i den tidligere rigsretslov af 1852, er ikke stemmende med retsplejelovens ordning. Retsplejeloven indeholder vel i § 824 en tilsvarende regel, men denne angår kun afhøringer under forundersøgelse i straffesager og er begrundet i, at protokollationer af disse afhøringer skal danne grundlag for den senere afgørelse af tiltalespørgsmålet i sagen og efter omstændighederne for den senere domsforhandling (eventuelt ved en anden domstol end undersøgelsesretten). De i rigsretslovens § 60 omhandlede protokollationer sker under en domsforhandling og må derfor sidestilles med de protokollationer, som omhandles i retsplejelovens § 876, der ikke indeholder regler om oplæsning og vedtagelse. Kravet om oplæsning og vedtagelse af samtlige protokollater i en rigsretssag kan i betydelig grad og på en uheldig måde komplicere sagsbehandlingen. Under hensyn hertil foreslås det i overensstemmelse med rigsrettens indstilling at ophæve reglen i § 60, 2. pkt., således at spørgsmålet om, i hvilket omfang oplæsning og vedtagelse skal ske, overlades til rettens afgørelse.

Såfremt afhøringer gengives i stenografisk referat, som det er sket under de tidligere rigsretssager, eller optages på bånd eller lignende, vil der i almin-

delighed ikke være noget behov for yderligere at foretage tilførsler til retsbogen. Under hensyn hertil foreslås en udtrykkelig bestemmelse om, at det i sådanne tilfælde overlades til formanden at afgøre, hvorvidt der skal ske tilførsel til retsbogen.

Til nr. 4.

I den gældende regel i rigsretslovens § 62 bestemmes, at dom i rigsretssager ordentligvis skal afsiges i det retsmøde, hvor forhandlingerne afsluttes. Når omstændighederne gør det nødvendigt, kan retten vel udsætte stemmegivningen og dommens afsigelse, men kun til den følgende søgningdag, og når stemmegivningen er begyndt, må retten ikke skilles, førend dommen er vedtaget.

Den tilsvarende regel i rigsretsloven af 1852 gav anledning til vanskeligheder. Under den gældende ordning, hvor rigsretten har flere medlemmer end tidligere, og hvor loven i § 68 stiller krav om, at dommen skal angive de grunde, hvorpå domsslutningen støtter sig, samt oplysning om de forskellige meninger under afstemningen, vil iagttagelsen af § 62 kunne hindre en forsvarlig forberedelse og udarbejdelse af dommen.

Under hensyn hertil foreslås det, at § 62 ophæves. Dette betyder, at retsplejelovens § 219, stk. 1, finder anvendelse, jfr. herved den almindelige regel i rigsretslovens § 77, hvorefter lov om rettens pleje finder anvendelse på rettergangsmåden ved rigsretten, når rigsretsloven ikke hjemler andet. Den nævnte regel i retsplejelovens § 219 bestemmer, at rettens afgørelse skal træffes snarest muligt, efter at den pågældende forhandling er til ende, og at dom i straffesag, der ikke kan afsiges samme dag, skal afsiges senest inden en uge.

Bestemmelsen i § 70 om fremgangsmåden ved domsafsigelse er affattet i tilknytning til § 62 og foreslås derfor ophævet i forbindelse hermed. Om domsafsigelse vil herefter gælde retsplejelovens § 219, stk. 2 (jfr. rigsretslovens § 77), hvorefter afsigelsen af en dom foregår ved, at domsslutningen, efter at hele dommen er skriftligt udarbejdet, oplæses i et retsmøde.